

ekstraordinær Hurtighed vilde behandle dem, standfæde os i at kunne tage fat paa dem. Naar der foreligger en saadan forudgaaende abnorm Optraeden fra en af Rigsdagens Afdelingers Side, saa siger jeg, at saa er hele Udgangspunktet for de abnorme Tilstande, vi ere komne ind i, at søge i denne Nægtelse af at hvide sin normale Medvirkning til Lovgivningens og Bevillingslovenes Fremme, og saa faa de Herrer selv tage Konsekvenserne af deres egen Optraeden. Hver Gang man vil forsøge at kaste Skylden derfor over paa Regeringen, skal jeg for mit Vedkommende sige: Nej, de Herrer saa lade Skylden blive der, hvor den er.

Det. Hansen: Ærede Medlemmer, som hørte mit Foredrag, ville se, at jeg jo aldeles ikke har givet mig af med at søge Skylden eller kaste Skylden noget Steds hen, saa det sidste ærede Medlem kunde have sparet sine Bemærkninger i saa Henseende. Jeg har simpelthen spurgt: Hvad kan antages at ville blive dette Lovforslags Skæbne i den højtærede Krigsministers Haand? I den Henseende har jeg henvist til, at vi have set som en Kendsgerning, som et Faktum — jeg taler slet ikke om Skyld eller ikke Skyld — at mange Lovforslag ere blevne til Love, uden at Oppositionen har anet, at der kunde være Tale om, at de angik særdeles paatrængende Tilfælde. Derfor er jeg fuldstændig berettiget til at spørge: Hvorledes er den højtærede Ministers Opfattelse af den Sag, her foreligger? Mener den højtærede Minister, at det er et særdeles paatrængende Tilfælde? Det har jeg spurgt om, og jeg behøver ikke det ærede Medlems Tilladelse til at gøre dette Spørgsmaal; hvorvidt den højtærede Minister skal have hans Tilladelse til at svare herpaa, bliver jo en anden Sag. Naar det blot er en simpel Konstatering af den faktiske Tilstand, ere vi berettigede til at forlange de Oplysninger, der kunne være afgørende for vor Handling, og det ærede Medlems Bemærkninger om Visnepolitikken forekomme mig at være temmelig overgentle. Vi have fornylig set, hvorledes der er forhandlet i det andet Ting om vigtige Materier i den skønneste Harmoni mellem Regeringen og Tinget, og vi have ikke set noget til den af det ærede Medlem jaakaldte Visnepolitik, den ligger jo adskillige Aar tilbage, det ærede Medlem skulde se at holde sig lidt à jour. Om vi navnlig med Hensyn til militære Love kunne vente at se dem træde ud i Livet og se Pengene tagne dertil uden Rigsdagens Samtykke, beror blot

paa Konstatering af en Kendsgerning, den ønskede vi gerne at faa lidt belyst fra Ministerens Side, og derefter skulle vi saa indrette vor Afstemning.

Maten: Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at naar der blev henvist til, hvorledes man nu forhandler i det andet Ting, saa vil jeg sige, at det er glædeligt, og det vilde være ønskeligt, om man i dette Ting fulgte Eksemplet ved netop at indskrænke sig til en saglig Overvejelse og derefter Fremme af Sagerne i Stedet for at spørge, hvad der vil ske, hvis dette Lovforslag ikke fremmes, og saa indrette sin Handlemaade derefter, for saa tror jeg, at Visnepolitikken ikke vil være en Antikvitæt, men samtidig med at den opgives i det andet Ting, vil den begynde en ny og frodigere Væra i dette Ting.

Krigsministeren (Barnson): Jeg har ondt ved at forstaa, hvad Meningen er med det Spørgsmaal, som det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) stillede til mig. Jeg troede først, at det egentlig var nøjagtig det samme som det, den første ærede Taler stillede, og jeg troede derfor, at det Svar, jeg havde givet ham, var tilstrækkeligt; nu synes det, at det ærede Medlem har formuleret dette Spørgsmaal paa en lidt anden Maade, og jeg vil derfor fremkomme med en Udtalelse endnu. Det er den, at hvis det ærede Medlem ønsker at faa at vide, om jeg for Øjeblikket har taget nogen Beslutning med Hensyn til denne Sags Gennemførelse ad provisorisk Vej, for saa vidt den ikke skulde blive fremmet her eller i det andet Ting, vil jeg ubetinget dertil svare: Nej. En saadan Beslutning har jeg aldeles ikke taget, saa hvis det kan berolige det ærede Medlems Samvittighed med Hensyn til hans Afstemning, vil det glæde mig.

Det. Hansen: Nej, det var netop Forstøllen mellem det Spørgsmaal, som jeg rettede, og det Spørgsmaal, som det ærede Medlem til Høire (S. Pederfen) rettede. Det Svar, som den højtærede Minister nu gav, at han endnu ikke havde taget nogen Beslutning om, hvorvidt han vilde anbefale at give denne Lov provisorisk eller ikke, var Svar paa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem rettede. Men jeg søgte at faa den højtærede Minister til at udtale sig om et Spørgsmaal, der foreligger i Øjeblikket, og som den højtærede Minister i dette Øjeblik maa have en Mening om, navnlig fordi han jo maa kende den Sag, vi her tale om, fordi han maa kende Lovforslaget og de Grunde, der